Prima instanţă: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (Judecător I.Pruteanu)
Dosarul nr. 3a-258/26
2-25141264-02-3a-13022026

D E C I Z I E

08 aprilie 2026 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componenţa:
Preşedintelui completului, judecătorul Sîrbu Victoria
Judecătorilor Cașcaval Andrei și Bagrin Lucia
Grefier Jumiga Tamara

examinând în ședință închisă, cererea de apel depusă de către avocatul Negru Cristina acționînd în interesele lui ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 03 decembrie 2025, în cauza de contencios administrativ intentată de ***** prin intermediul avocatei Cristina Negru, împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea deciziei nr. 2274/25/DAA din 19 septembrie 2025; obligarea pârâtului să-i acorde protecție umanitară reclamantului,

A C O N S T A T A T:

Obiectul și temeiurile acțiunii deduse judecății:

La 3 octombrie 2025, ***** prin intermediul avocatei Cristina Negru, s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu acțiune împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea deciziei nr. 2274/25/DAA din 19 septembrie 2025; obligarea pârâtului să-i acorde protecție umanitară reclamantului.

În motivarea acțiunii, reprezentantul reclamantului a invocat că, la 23 septembrie 2025, Direcția azil și apatride i-a comunicat lui ***** că cererea a fost respinsă.

Partea reclamantă a indicat că nu poate să revină în Federația Rusă din circumstanțele expuse în interviul care a avut loc la Inspectoratul General pentru Migrațiune, însă autoritatea publică pârâtă a constatat că situația din țara de origine a reclamantului nu prezintă un pericol atât pentru viața, cât pentru și securitatea acestuia, în cazul întoarcerii în țara de origine.

***** nu este de acord cu decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 2274/25/DAA din 19 septembrie 2025 și, în acest sens, solicită să fie anulată decizia respectivă, cu posibilitatea de a rămâne pe teritoriul Republicii Moldova.

Potrivit reclamantului, în anul 2014, acesta a plecat din Federația Rusă în Ucraina la fosta soție și s-a aflat în Ucraina până în anul 2024.

Partea reclamantă a invocat că, toate persoanele care fug din țara lor de origine din cauza persecuțiilor sau a unor vătămări grave, au dreptul să solicite protecție internațională. Azilul este un drept fundamental, iar acordarea persoanelor care îndeplinesc criteriile stabilite în Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților constituie o obligație internațională pentru statele-părți, printre care se numără și statele membre ale UE. UE a încorporat condițiile care trebuie îndeplinite pentru a beneficia de protecție internațională în propriul său corp juridic și a

extins conceptul, creând o categorie suplimentară de beneficiari ai protecției internaționale pe lângă refugiați, și anume beneficiarii protecției subsidiare.

În conformitate cu art. 16 din Legea privind azilul, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

Conform art. 17 din Legea privind azilul, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Suplimentar a invocat că, potrivit art. 19 din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Astfel, reclamantul a solicitat anularea deciziei nr. 2274/25/DAA din 19 septembrie 2025 și obligarea pârâtului de a acorda reclamantului ***** protecția umanitară în conformitate art. 16 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

Soluția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 03 decembrie 2025, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de ***** prin intermediul avocatei Cristina Negru, împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea deciziei nr. 2274/25/DAA din 19 septembrie 2025 și obligarea pârâtului să-i acorde protecție umanitară reclamantului.

Calea de atac exercitată:

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 03 decembrie 2025, avocatul Negru Cristina acționînd în interesele lui ***** a declarat apel, solicitând admiterea cererii de apel, casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 03 decembrie 2025, cu emiterea unei noi decizii privind admiterea integrală a acțiunii depusă de ***** (f. d. 55-57).

În motivarea cererii de apel, partea apelantă a invocat că nu este de acord cu soluția primei instanțe și consideră că hotărârea a fost adoptată cu încălcarea normelor de drept material și/sau procedural, motiv pentru care solicită casarea integrală a acesteia.

Partea reclamantă a relatat că acesta a părăsit Federația Rusă în anul 2014 și s-a stabilit în Ucraina, unde a locuit până în noiembrie 2024. De asemenea, a declarat că în anul 2021 a fost învinuit în Ucraina de răpirea unei persoane fără existența unor probe suficiente, fiind reținut și deținut aproximativ doi ani într-un izolator din Odesa, după care a fost eliberat pe cauțiune. Acesta a invocat că nu dorește să se întoarcă în Federația Rusă, deoarece nu susținea acțiunile legate de conflictul armat din Ucraina.

Apelantul a susținut că situația sa trebuia examinată prin prisma dispozițiilor Legii privind azilul, care reglementează formele de protecție acordate străinilor, inclusiv statutul de refugiat. Acesta a invocat prevederile legale și europene referitoare la recunoașterea statutului de refugiat,

subliniind că temerea de persecuție poate exista inclusiv atunci când o anumită opinie politică este atribuită persoanei de către autoritățile sau agenții de persecuție.

Totodată, a făcut trimitere la normele care definesc agenții de persecuție și condițiile în care protecția statului este considerată efectivă, susținând că persecuția poate proveni atât din partea autorităților statului, cât și din partea unor actori nestatali, atunci când autoritățile nu oferă o protecție adecvată.

În sprijinul poziției sale, apelantul a mai invocat prevederile Manualului UNHCR privind procedurile și criteriile de determinare a statutului de refugiat, potrivit cărora persecuția poate exista și în situațiile în care autoritățile tolerează acte grave de discriminare sau sunt incapabile să ofere protecție împotriva acestora. De asemenea, a menționat dispozițiile Convenției din 1951 privind statutul refugiaților, conform cărora amenințarea la adresa vieții sau libertății pe motive de rasă, religie, naționalitate, opinie politică ori apartenență la un anumit grup social constituie persecuție.

În esență, apelantul a susținut că drepturile sale au fost încălcate deoarece autoritatea pârâtă nu a examinat în mod corespunzător motivele concrete ale temerii sale de a reveni în țara de origine și nu a clarificat suficient circumstanțele relevante pentru evaluarea cererii sale de protecție internațională. Din aceste motive, acesta a considerat că i-au fost lezate drepturile și a solicitat admiterea apelului și anularea hotărârii contestate.

Poziția intimatului pe marginea apelului:

La 16 februarie 2026, intimatul Inspectoratul General pentru Migrațiune a depus referință asupra cererii de apel, solicitând respingerea apelului și menținerea hotărârii instanței de fond.

Admisibilitatea apelului:

Potrivit fișei de repartizare a dosarului, la 13 februarie 2026, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, cauza de contencios administrativ a fost repartizată spre examinare în ordine de apel, în mod automat-aleatoriu judecătorului raportor Bagrin Lucia.

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) din Codul administrativ, instanța de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului.

Potrivit art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată transmite neîntârziat apelul împreună cu dosarul judiciar, după motivarea hotărârii, instanţei de apel.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost pronunțat la 03 decembrie 2025, iar cererea de apel a fost depusă în aceiași zi (f. d. 55-57). Astfel, Completul judiciar constată că apelul a fost depus în termenul legal.

Conform art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

În speță, hotărârea motivată a fost notificată părții apelante la 02 februarie 2026, iar motivarea apelului a fost depusă la aceiași dată (f. d. 75-79), adică cu respectarea prevederilor art. 232 alin. (2) din Codul administrativ.

Potrivit art. 233 alin. (2) din Codul administrativ, cererea de apel se semnează de apelant sau de reprezentantul lui legal ori împuternicit.

Completul judiciar a stabilit că cererea de apel și motivarea apelului au fost semnate de către avocatul Negru Cristina acționînd în interesele lui ***** în baza mandatului seria/nr. MA 2303238 din 1 octombrie 2025, anexat la lucrările cauzei (f. d. 4).

În astfel de circumstanțe, în temeiul reglementărilor prevăzute la art. 232-233, 236 și 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a cererii de apel în cauză, motiv din care se purcede la examinarea apelului în fond.

Argumentele părților în cadrul judecării apelului:

În cadrul ședinței de judecată din instanța de apel, reprezentantul intimatului, Inspectoratul General pentru Migrație, Zabrian Ionela, a pledat pentru respingerea cererii de apel și menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 03 decembrie 2025.

În cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, apelantul ***** și reprezentantul acesteia, avocatul Negru Cristina, nu s-au prezentat, procedura de citare a fost respectată. Astfel, Colegiul judiciar consideră posibilă examinarea cauzei în ordine de apel, în lipsa apelantului și a reprezentantului acestuia.

Aprecierea instanței de apel:

Audiind explicațiile intimatului, analizând normele procesuale și starea de fapt constatată în privința cererii de apel, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că apelul este admisibil pentru examinare, dar neîntemeiat, motiv pentru care se impune respingerea cererii de apel, din următoarele considerente.

Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ:

Potrivit art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Dispoziția art. 39 Cod administrativ prevede că, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Corespunzător art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Conform art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Norma art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ stipulează că, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de apel statuează că, actul administrativ individual- decizia Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General Pentru Migrațiune nr. 2274/25/DAA din 19 septembrie 2025, constituie act defavorabil apelantului, întrucât prin actul respectiv lui ***** i-a fost respins accesul la o nouă procedură de azil.

Din analiza actului administrativ contestat, reieșind din solicitările înaintate, se atestă că acțiunea dedusă judecății este una în contestare, rezultând din prevederile art. 206 Cod administrativ.

Completul judiciar atestă că ***** este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a depus acțiunea în termen, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare, motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod administrativ, la caz nu sunt, din care motive, acțiunea este admisibilă și pe cale de consecință se va purcede la examinarea pe fond a acesteia.

Cu referire la fondul acțiunii:

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel adoptă una dintre următoarele decizii: respinge apelul.

Potrivit art. 219 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În acord cu prevederile art. 225 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însuşirea motivelor și concluziilor date de instanţa inferioară (HirroBalani v. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis v. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce i-au fost prezentate.

Instanţa de apel menționează că art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justiţiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligaţiei instanţelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanţelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanţie pentru justiţiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

În opinia Completului judiciar, prima instanţă a ţinut cont de aceste deziderate şi a adoptat o hotărâre bazată pe materialul probator administrat și legislația în vigoare, asigurându-se că toate aspectele relevante au fost analizate cu rigurozitate.

Fiind învestită cu judecarea cauzei în fond, prima instanță a concluzionat asupra netemeiniciei acțiunii depuse de ***** dispunând respingerea acesteia.

Verificând legalitatea hotărârii contestate în raport cu prevederile legale aplicabile la caz și criticile aduse în apel, Completul judiciar consideră justă concluzia instanței de fond despre netemeinicia acțiunii reclamantului, soluția fondului având la bază cumulul dovezilor administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată aprecierea juridică cuvenită.

În contextul pretențiilor deduse judecății, Completul judiciar reține că în conformitate cu prevederile art. 3 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, definește următoarele noțiuni pertinente:

Azil- instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat şi acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic;

cerere de azil- manifestare de voință, exprimată în scris sau oral în fața autorităților competente, din care să rezulte că se solicită o formă de protecție pe teritoriul Republicii Moldova;

persoane strămutate -străini nevoiți să-şi părăsească țara sau regiunea de origine, care nu se pot întoarce în condiții de siguranță datorită situației ce persistă în acea țară sau regiune şi care se pot încadra în domeniul de aplicare a art. 1 (A) din Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951 sau altor instrumente naționale ori internaționale prin care se acordă protecție internațională, în special:

a) persoane care au părăsit zone de conflict armat sau de violență endemică;

b) persoane care sânt expuse vătămărilor grave în sensul art. 45 sau care au fost victime ale încălcărilor sistematice sau generalizate ale drepturilor lor;

procedură de azil -totalitate a actelor şi acțiunilor îndeplinite, precum şi activităților desfășurate de autoritățile competente, în vederea acordării unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova;

solicitant sau solicitant de azil -străinul care a depus o cerere de azil, nesoluționată încă prin decizie irevocabilă;

statut de refugiat - formă de protecție, recunoscută de Republica Moldova, a cetățeanului străin sau apatridului care întrunește condiţiile prevăzute în Convenția privind statutul refugiaților, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951, precum şi în Protocolul privind statutul refugiaților din 31 ianuarie 1967;

țară de origine -țară al cărei cetățean este străinul sau, dacă acesta deține multiple cetățenii, fiecare țară al cărei cetățean este, iar în cazul apatridului, țara în care acesta îşi avea domiciliul legal şi obișnuit.

Conform art. 16 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, în condiţiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

În temeiul art. 17 alin. (1) Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține şi care nu

poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie şi găsindu-se în afara țării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Potrivit art. 19 Legea privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condiţiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

În virtutea dispozițiilor art. 42 alin. (1) și (2) Legea privind azilul în Republica Moldova, (1) la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere.

(2) La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 Legea privind azilul în Republica Moldova, (1) cererile de azil sânt examinate în mod individual, obiectiv şi imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul.

(2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise şi actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale.

(3) Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condiţiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat şi aflării în una din situaţiile pentru care se acordă protecție umanitară.

(4) Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art. 381-385.

În conformitate cu prevederile art. 44 Legea privind azilul în Republica Moldova, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sânt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sânt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-şi susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declaraţiile solicitantului sânt considerate coerente şi plauzibile şi nu sânt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Conform art. 45 Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, (1) actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sânt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a).

(2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică şi psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești şi/sau judiciare care sânt discriminatorii sau care sânt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

În temeiul art. 56 Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, La analizarea cererii de azil, se va ţine cont:

a) de vîrsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naţionalitatea, ţările şi locurile de reşedinţă anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate şi de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecţie;

b) de faptele relevante referitoare la ţara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile şi regulamente din ţara de origine şi de modalitatea în care sînt aplicate;

c) de declaraţiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informaţiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuţiei sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în ţara de origine;

d) de situaţia individuală sau de circumstanţele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuţie sau vătămări grave;

e) de acţiunile solicitantului, ulterioare părăsirii ţării de origine: au fost ele direcţionate exclusiv sau în principal spre crearea condiţiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilităţii ca aceste acţiuni să conducă la persecuţie sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în ţara de origine;

f) de existenţa posibilităţii ca solicitantul să beneficieze de protecţia unei alte ţări, a cărei cetăţenie a dobîndit-o.

Conform art. 60 Legea privind azilul în Republica Moldova, după intervievarea solicitantului de azil, în baza materialelor cuprinse în dosar, se emite una dintre următoarele decizii: a) recunoaşterea statutului de refugiat; b) acordarea protecţiei umanitare; c) respingerea cererii de azil. Decizia privind acordarea protecţiei umanitare va cuprinde şi motivele nerecunoaşterii statutului de refugiat. Orice decizie a Inspectoratului General pentru Migraţie privind cererea de azil se comunică de îndată solicitantului în scris, prin comunicare directă sau prin trimitere poştală la ultima lui adresă declarată. La solicitare, se eliberează către ÎCNUR o copie de pe decizie. În cazul acordării unei forme de protecţie, Inspectoratul General pentru Migraţie informează beneficiarul despre drepturile şi obligaţiile sale. În cazul respingerii cererii de azil, în decizie se indică dreptul şi termenul în care solicitantul de azil poate ataca, precum şi obligaţia de a părăsi teritoriul Republicii Moldova la expirarea termenului de 15 zile de la data rămînerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii sale de azil.

În acord cu prevederile art. 78-80 din Legea privind azilul în Republica Moldova, o nouă cerere de azil se depune în cazul existenţei unei decizii irevocabile privind cererea anterioară sau a unei dispoziţii privind încetarea examinării cererii de azil.

Noua cerere de azil va fi admisă numai dacă sunt îndeplinite, alternativ, următoarele condiţii:

a) au apărut circumstanţe noi, care nu au putut fi prezentate de solicitantul de azil în procedura anterioară de examinare a cererii din motive independente de voinţa sa, cu condiţia ca aceste motive să nu fie rezultatul unor acţiuni provocate în scopul obţinerii unei forme de protecţie. Solicitantul este obligat să facă dovada existenţei noilor motive invocate şi a imposibilităţii prezentării lor până la data depunerii unei noi cereri;

b) au survenit transformări de ordin politic, militar, legislativ sau social în ţara de origine, care pun în pericol viaţa sau libertatea solicitantului de azil.

Noile cereri depuse la autorităţile prevăzute la art. 52 lit. b)-d) se remit în aceeaşi zi Inspectoratului General pentru Migraţie.

Cererea depusă în condiţiile art. 78 se examinează în mod prioritar, în cel mult 10 zile.

Pe parcursul perioadei indicate la alin. (1), străinului i se acordă permisiunea de a sta pe teritoriul Republicii Moldova.

Conducătorul Direcţiei regionale a Inspectoratului General pentru Migraţie va emite o decizie privind admiterea sau respingerea accesului la o nouă procedură în baza cererii motivate a străinului, a documentelor prezentate şi în raport cu elementele cuprinse în dosarul personal al acestuia.

Decizia se comunică în scris, personal sau la adresa indicată în noua cerere de azil.

Până la acordarea accesului la o nouă procedură de azil, străinului i se aplică prevederile legislaţiei cu privire la regimul străinilor.

În cazul în care primeşte accesul la o nouă procedură de azil, străinul are drepturile şi obligaţiile prevăzute la art. 28 și 31.

Potrivit art. 21 din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

Examinând cauza în ordine de apel, în limitele motivelor invocate de apelant, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii instanței de fond, precum și legalitatea actului administrativ contestat prin prisma prevederilor Codului administrativ și ale Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, Completul de judecată reține următoarele.

Din materialele cauzei rezultă că ***** cetățean al Federației Ruse, născut la 10 mai 1990 în or. Stavropol, a intrat pe teritoriul Republicii Moldova la sfârșitul lunii noiembrie 2024 și, la data de 29 noiembrie 2024, a depus o cerere de azil prin care a solicitat acordarea unei forme de protecție internațională.

În cadrul procedurii administrative inițiale, solicitantul a declarat că a părăsit Federația Rusă în anul 2014 și s-a stabilit pe teritoriul Ucrainei, unde a locuit până în luna noiembrie 2024. Totodată, acesta a indicat că nu susține conflictul militar desfășurat de Federația Rusă pe teritoriul Ucrainei, că este militar în rezervă și că, în eventualitatea revenirii în țara de origine, există riscul mobilizării sale în armata rusă și al participării la operațiuni militare.

În urma examinării cererii, Inspectoratul General pentru Migrație a emis Decizia nr. 698/25/DAA din 06 martie 2025 prin care a respins cererea de azil. Decizia a fost comunicată solicitantului la 25 martie 2025 și nu a fost contestată în termenul legal, devenind definitivă și irevocabilă.

Ca urmare a rămânerii definitive a deciziei de respingere și a neexecutării obligației de a părăsi teritoriul Republicii Moldova, la 10 iulie 2025 a fost emisă Decizia de returnare sub escortă nr. 10-C.

Ulterior, la 04 septembrie 2025, ***** a depus o nouă cerere de azil, înregistrată cu nr. D-628/25, prin care a invocat pretinse circumstanțe noi, constând în faptul că ar fi desfășurat activități de voluntariat în Ucraina în cadrul batalionului „Imam Shamilea", că membrii familiei sale ar fi fost supuși unor interogatorii și percheziții de către autoritățile Federației Ruse și că, în cazul revenirii în statul de origine, riscă să fie mobilizat sau privat de libertate.

Prin Decizia nr. 2274/25/DAA din 19 septembrie 2025, Inspectoratul General pentru Migrație a respins accesul la o nouă procedură de azil, constatând inexistența condițiilor prevăzute de art. 78 alin. (2) din Legea nr. 270/2008.

Contrar susținerilor apelantului, Completul judiciar apreciază că prima instanță a stabilit corect circumstanțele de fapt și a aplicat corespunzător normele de drept material incidente raportului juridic litigios.

Colegiul judiciar relevă că instanța de judecată nu substituie autoritatea administrativă în exercitarea atribuțiilor sale, ci verifică dacă actul administrativ contestat a fost emis de autoritatea competentă, cu respectarea procedurii legale, în limitele competenței conferite de lege și în conformitate cu scopul urmărit de norma juridică aplicabilă.

Potrivit art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ, controlul judecătoresc limitându-se la verificarea legalității exercitării dreptului discreționar.

În speță, obiectul controlului jurisdicțional îl constituie legalitatea Deciziei nr. 2274/25/DAA din 19 septembrie 2025 prin care a fost respins accesul apelantului la o nouă procedură de azil.

Or, regimul juridic al noilor cereri de azil este unul derogatoriu și restrictiv, fiind reglementat expres de art. 78-80 din Legea nr. 270/2008.

Rațiunea acestei reglementări constă în asigurarea echilibrului dintre dreptul persoanei de a solicita protecție internațională și necesitatea respectării principiului securității juridice, care impune ca procedurile administrative finalizate prin decizii definitive să nu poată fi reluate în mod repetat în lipsa unor elemente noi, relevante și verificabile.

Astfel, conform art. 78 alin. (2) din Legea nr. 270/2008, o nouă cerere de azil poate fi admisă exclusiv în două situații expres prevăzute de lege:

1) dacă au apărut circumstanțe noi care nu au putut fi invocate în procedura anterioară din motive independente de voința solicitantului;

2) dacă în țara de origine au intervenit transformări de ordin politic, militar, legislativ sau social care pun în pericol viața sau libertatea solicitantului.

Prin urmare, simpla reiterare a unor motive deja examinate ori completarea acestora cu detalii suplimentare nu poate justifica accesul la o nouă procedură de azil.

Analizând conținutul celor două cereri formulate de apelant, completul constată că motivele invocate în cadrul noii proceduri nu diferă esențial de cele examinate în procedura anterioară.

Astfel, opoziția față de conflictul militar din Ucraina, teama de mobilizare în armata Federației Ruse și pretinsa expunere la riscuri în cazul revenirii în statul de origine constituie elemente care au fost deja analizate de autoritatea administrativă în cadrul primei proceduri de azil.

De asemenea, pretinsa activitate de voluntariat desfășurată pe teritoriul Ucrainei nu poate fi calificată drept circumstanță nouă în sensul art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008.

Din propriile declarații ale apelantului rezultă că această activitate ar fi fost desfășurată începând cu anul 2022, adică anterior depunerii primei cereri de azil din 29 noiembrie 2024. În aceste condiții, apelantul avea posibilitatea efectivă și deplină de a invoca aceste împrejurări încă în cadrul primei proceduri administrative.

Mai mult, acesta nu a prezentat nicio explicație plauzibilă și niciun element probator care să demonstreze existența unor impedimente obiective și independente de voința sa care l-ar fi împiedicat să prezinte aceste informații anterior.

Completul judiciar reține că art. 78 alin. (2) lit. a) instituie nu doar obligația invocării unor elemente noi, ci și obligația demonstrării imposibilității prezentării acestora în procedura anterioară. Or, această condiție legală nu a fost îndeplinită.

În ceea ce privește afirmațiile referitoare la presupusele percheziții și interogatorii ale membrilor familiei apelantului, Completul specializat remarcă că acestea au rămas la nivel de simple declarații.

În conformitate cu art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant la proces are obligația de a proba faptele pe care își întemeiază pretențiile.

Cu toate acestea, apelantul nu a prezentat procese-verbale, citații, acte oficiale, declarații autentificate, înscrisuri provenite de la autorități sau alte mijloace de probă care ar permite verificarea obiectivă a afirmațiilor sale.

În lipsa unor elemente verificabile, autoritatea administrativă și instanța nu pot reține existența unui risc individualizat exclusiv în baza unor afirmații necoroborate cu alte mijloace de probă.

Totodată, Colegiul judiciar nu identifică existența unor transformări de ordin politic, militar, legislativ ori social survenite după data emiterii Deciziei nr. 698/25/DAA din 06 martie 2025 și care ar modifica în mod substanțial situația personală a apelantului.

În consecință, condiția prevăzută de art. 78 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 270/2008 nu poate fi considerată întrunită.

În ceea ce privește solicitarea privind acordarea protecției umanitare, Colegiul judiciar constată că apelantul nu a demonstrat existența unui risc real, personal și actual de a fi supus vreuneia dintre formele de vătămare gravă prevăzute de art. 45 alin. (3) din Legea nr. 270/2008.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, existența unui risc contrar art. 3 din Convenție trebuie demonstrată prin elemente serioase, credibile și individualizate, iar simpla invocare a situației generale din statul de origine nu este suficientă pentru acordarea protecției internaționale.

În cauza de față, apelantul nu a demonstrat că este urmărit penal, că este căutat de autoritățile Federației Ruse, că este supus unor măsuri represive individuale ori că figurează pe liste de mobilizare.

Dimpotrivă, verificările efectuate de autoritatea administrativă prin canalele oficiale disponibile nu au confirmat existența unor măsuri de urmărire dispuse împotriva acestuia.

Mai mult, declarația apelantului potrivit căreia intenționa să se adreseze misiunii diplomatice a Federației Ruse pentru obținerea documentelor necesare deplasării într-un stat al Uniunii Europene reprezintă un element care diminuează credibilitatea susținerilor privind existența unei temeri reale și actuale de persecuție din partea autorităților statului de origine.

În egală măsură, Completul judiciar apreciază ca întemeiată concluzia autorității administrative privind caracterul abuziv al noii cereri de azil.

Cronologia faptelor demonstrează că noua cerere a fost formulată după emiterea Deciziei de returnare nr. 10-C din 10 iulie 2025 și după epuizarea posibilităților de contestare a primei decizii de respingere a azilului.

Coroborând acest aspect cu lipsa unor circumstanțe noi și relevante, rezultă că procedura azilului a fost utilizată preponderent pentru împiedicarea executării măsurii de îndepărtare de pe teritoriul Republicii Moldova.

În aceste condiții, concluzia autorității administrative privind aplicabilitatea art. 63 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 270/2008 apare ca fiind justificată și proporțională.

Prin urmare, Completul de judecată constată că autoritatea administrativă a examinat cererea apelantului în conformitate cu exigențele prevăzute de Legea nr. 270/2008, a analizat toate circumstanțele relevante ale cauzei, a respectat limitele competenței sale legale și a emis actul administrativ contestat cu respectarea principiilor legalității, proporționalității și bunei administrări.

În consecință, argumentele formulate în apel nu demonstrează existența vreunui viciu de legalitate care să atragă anularea Deciziei nr. 2274/25/DAA din 19 septembrie 2025 ori modificarea soluției adoptate de prima instanță.

Referitor la argumentele invocate de apelant în cererea de apel, Completul de judecată le apreciază ca fiind neîntemeiate, declarative și insuficiente pentru a răsturna concluziile instanței de fond.

Astfel, deși apelantul invocă, în esență, aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural, acesta nu indică în mod concret care dispoziții legale ar fi fost încălcate de prima instanță și nici în ce mod pretinsele încălcări ar fi influențat soluția adoptată. Or, simpla exprimare a dezacordului față de hotărârea atacată nu este suficientă pentru a demonstra nelegalitatea acesteia.

Totodată, trimiterea la dispozițiile Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, la prevederile Convenției privind statutul refugiaților din 1951, precum și la recomandările și principiile cuprinse în Manualul UNHCR, are un caracter general și teoretic, fără a fi corelată cu circumstanțele concrete ale cauzei și fără a demonstra în ce mod autoritatea administrativă sau instanța de fond ar fi interpretat ori aplicat eronat normele respective.

Completul judiciar remarcă că argumentele formulate reprezintă, în mare parte, o reiterare a susținerilor prezentate anterior în procedura administrativă și în fața primei instanțe, fără a combate efectiv constatările reținute în hotărârea contestată și fără a evidenția existența unor circumstanțe noi ori a unor erori de fapt sau de drept care ar justifica reformarea soluției pronunțate.

De asemenea, apelantul nu a prezentat argumente pertinente care să infirme concluzia instanței de fond privind neîntrunirea condițiilor prevăzute de art. 78 alin. (2) din Legea nr. 270/2008 pentru admiterea unei noi proceduri de azil și nici nu a demonstrat existența unui risc individual, actual și real de persecuție sau de vătămare gravă în cazul revenirii în țara de origine.

În aceste condiții, Completul judiciar constată că motivele de apel au un caracter preponderent formal, constând în expunerea unor considerente generale de ordin normativ și doctrinar, fără identificarea unor vicii concrete de legalitate ale hotărârii atacate, motiv pentru care acestea nu pot fi reținute ca temei pentru admiterea apelului. Prin urmare, criticile formulate de apelant urmează a fi respinse ca nefondate.

În continuare, Completul judiciar învederează că, apelantul exercitându-și calea de atac, în limite legale a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care au fost admise în cadrul ședinței în apel, însă, fiind cercetate și

administrate în cadrul examinării cauzei, nu sunt apreciate să răstoarne concluziile expuse în hotărîrea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că hotărârea primei instanţe este legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate şi combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de avocatul Negru Cristina acționînd în interesele lui ***** şi a menţine hotărârea primei instanţe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a), alin. (3) din Codul administrativ și art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Se respinge apelul declarat de către avocatul Negru Cristina acționînd în interesele lui *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 03 decembrie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, însă cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție. Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiţie în termen de două luni.

Preşedintele completului, judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Cașcaval Andrei

Bagrin Lucia